

Streszczenie

Niniejsza dysertacja poświęcona jest walce o uznanie bezdomnych blogerów i blogerek w USA piszących swe autobiograficzne blogi przez co najmniej pół roku w latach 2008-2012. Odwołując się do filozofii Jacquesa Rancière'a przedstawiam blogi osób bezdomnych (tzw. „homeless blogs”) jako źródło dysensusu w amerykańskim porządku postrzegalnego. Osoby bezdomne pisząc o sobie w Internecie podważyły swój status społecznego abiektu i zajęły pozycje podmiotów.

Praca ma klasyczną strukturę tekstu naukowego. Składa się z trzech części. Pierwsza część to wprowadzenie, które nakreśla sytuację osób bezdomnych w USA, przedstawia stan badań nad wizerunkiem medialnym osób bezdomnych oraz ich blogami, opisuje plan badania, tj. dobór próby badanych blogów, pytania i założenia badawcze. Najważniejszymi pytaniami, które stawiam, są: Czy homeless blogs wytwarzają kontradyskurs i czy kreują wspólną tożsamość bezdomnych blogerów i blogerek? Czy blogi osób bezdomnych to tylko narzędzie troski o siebie czy również sposób walki o uznanie dla ogółu osób bezdomnych? Jakie historie opowiadają, tj. jakie fabuły przekazują; czy homeless blogs są podobne do gatunków i opowieści utrwalonych w kulturze amerykańskiej?

W pracy stosuję metodologię zwrotu interpretatywnego w kulturoznawstwie. Odwołuję się do licznych koncepcji. Najważniejsze to: dysensus Jacquesa Rancière'a, dyskurs i kontradyskurs Chantal Mouffe i Ernesto Laclaua, a także Richarda Terdimiana, dezidentyfikacja Michela Pêcheux, rozwinięta przez José Estabana Muñoz, typologia tożsamości Manuela Castellsa, peryperformatywność Eve Kosofsky Sedgwick i prozopopeja Paula de Mana.

W drugiej części czytelnik znajdzie analizę i interpretację wybranych homeless blogs. Każdy z czterech rozdziałów w tej części pracy poświęcony jest danemu typowi opowieści i jego dysensusowi. Pierwszy rozdział omawia blogi opowiadające mit „od pacybuta do milionera”, drugi analizuje blogi włóczęgowskie, trzeci traktuje o blogach eksponujących wątek aktywizmu, czwarty zaś dotyczy niezakończonych historii przymusowej bezdomności osób mieszkających w samochodach. Przedstawiam homeless blogs jako teksty kultury amerykańskiej.

W ostatniej części swojej dysertacji odpowiadam na pytania badawcze postawione w rozdziale metodologicznym. Stwierdzam, że blogi osób bezdomnych tworzą kontrdyskurs tylko pod pewnymi względami. Przede wszystkim negują stereotyp menela. Nie oferują jednak całościowej alternatywnej wizji porządku politycznego i gospodarczego. Natomiast zawierają przebłyski treści, które mogłyby rozwinąć się w kontrdyskursy lewicowe. Opowieści amerykańskich blogerów i blogerek są dobrze zakorzenione w literackiej kulturze amerykańskiej.

W ostatniej części podejmuję również próbę wyjaśnienia, dlaczego walka o uznanie bezdomnych blogerów i ich dysensus mają tak indywidualistyczny i efemeryczny charakter. W tym celu porównuję homeless blogs i ich dysensus z informacjami na temat tekstów kształtujących inne ruchy społeczne (abolicjonistyczny, feministyczny i gejowski), zaczerpniętymi ze źródeł zastanych. Rozważam również znaczenie tożsamości zbiorowej i solidarności w ruchu społecznym.